

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Niuibus inclusum, mirabili magisterio, docent serpentes nutrimentum
quærere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Plin. lib. 10.
cap. 5.

Sur. tom. 3.
in vita eius.

III.
Io. Fischer.
lib. 4. contra
Oecolamp.
c. 22.

ab ipso olitore superveniente expeditus fuit. Sic serpens, qui in primo horto hominem fecit nocentem, in hoc horto, innocentis excubitor fuit; & qui olim furtum pomi suavit, nunc obstitit, ut homo neque oliscum posset furari. Educata à Virgine, apud Seston urbem, Aquila retulit gratiam, aues primo, mox deinde venatus aggerens. Quin, dum mortua Virginis cremarentur ossa, in defunctæ regum se coniecit volucris, simulq, conflagrauit. Aquila hæc, beneficij memor, gratum se exhibuit; alia nullo beneficio obligata, idem beneficium sponte præstitit Pyrrho Epirotarum regi; & idem alia Ptolomæo Soteri Arsinoës filio. Ast alia (Xiphilino, Suetonio, & Dione testibus) Octavio Augusto, cum puer adhuc ruri, quarto ab vrbe lapide, via Campana educaretur, in nemore prandenti, ex improviso de manibus panem rapuit, moxque altissime euolavit, quæ paulo post leniter delapsa ex improviso eundem ei reddidit. Quod non solum, cum Imperij portento, ei accidit, sed etiam ut constaret, eadem animalia cibum auferre, & offerre posse. S. Medardum adhuc puerum pecora pascentem à pluuijs, Iosephum Anchietam à Solibus, expassis alis, aquila defendit. Atque ut rursus à nostris, ad Ethnicorum mira regrediamur, Zonaras, Anno, ante Christum 346. tempore Alexandri M. pueri novem annorum, narrat, Gallis Italiam populantibus, Romanisque resistentibus, Gallum processisse magnitudine atque armis in insignem: qui quatiens scutum hastæ cum silentium fecisset, prouocauit. per interpretem, vnum ex Romanis, qui secum ferro decerneret. Ibi M. Valerius, Tribunus militum, adolescens; prius scitatus consulis sui (L. Furij Camilli, M. F.) voluntatem, in medium armatus processit. Ei repente coruus in galea confedit, in hostem versus: qui non solum tenuit semel captam sedem: sed quotiescunque certamen initum est, leuans se alis, os oculosque hostis rostro & vnguibus appetijt; donec territum prodigij talis visu, oculisque simul ac mente turbatum Valerius obruncauit. Ales è conspectu elata, orientem petijt. Inde, victis Gallis, laudatus Tribunus, & decem bobus aureaque à Consule coronâ donatus *Coruini* cognomen accepit.

Quia luculentum est diuinæ prouidentiae ac bonitatis, in alia historia, exemplum, neque fortasse in omnes notum, aut non ita credibile indoctis, auctores, & aliam historiam verbis non meis dabo, quam, ex Ioannis Fischeri Roffensis Episcopi opere, quod

quod Anno 1526. aduersus Oeeolampadium edidit (qui se à Wilhelmo Gronyensi docto Frifone probataque fidei viro accepisse, testatur) Ludouicus Richeomus ita refert: *Is sacerdotem, ait, quendam, cum, sub initium hyemis, Italiam versus iter ageret, niuis & algorum adactius necessitate, dum in alpibus errabundus, mitiorem à ventis, & niuibus vallem reperire sperans, desiliisset, neque reducem, quaqua versum exitum comperisset, neque unde desilierat, propter altitudinem, ascendere potuisset, sub exesam, & propendentem rupem se se fame moriturum coniecisset, ac desperasse. Sed, ut erat luna plena, vidit noctu serpentum diuersa genera, qui ad ipsius cauernam tendebant niue super repentes; exterritus hoc visu, munivit se signo S. Crucis. Neq, enim sibi persuadere statim potuit, naturales esse serpentes, nullam fingere causam valens, qua naturaliter cogerentur, tali tempestate, antra sua exire, & sic per niues repere. Phantasma igitur nocturnorum quandam credidit illusionem, aut spiritus forte malignos, qui tali specie simulatà ad se inquietandum accederent. Rursum igitur signum Crucis sibi imprimens, commendabat se, toto mentis affectu, Deo ac Beate Virgini. Serpentes rectà versus lapidem speluncae sua vicinum, contendebant, ibiq, aliquot factis reflexibus ceperunt eundem lingere. Ipse interim anxie eos respectans horam prastolabatur, quà impetu facto ingrederentur speluncam ad se denotandum. At ubi illi aliquandiu lapidem linxissent, regressi sunt, eadem, qua venerant, vià, in sua antra. Summas igitur Deo agit gratias, qui tali cum metu liberasset, dormiuitq, nonnihil, per noctis reliquum, absq, cibo diem sequentem transiens, nihilq, prater candorem niuis terram latè operientis, & lucem cali videns. Secundà & tertiam nocte, horà eadem, reuersi serpentes fecerunt similiter, & abierunt. Tum demum credidit naturales serpentes, sed mirabatur, quidnam ita lapidem lingerent. Iam penè viribus destituto incidit cogitatio, quòd forte animalia illa ostenderent, quid sibi faciendum esset, in sua necessitate; tùmq, ad lapidem accedens cepit eundem similiter lingere, & ecce (res stupenda) inter lingendum, ita fuit restitutus quasi cibo refectus. Tali itaq, modo, totà hyeme, sub rupe, latitans contra frigus & famem se defendebat, donec, in fine Aprilis, niue solutà, peruijs iam factis alpibus, quosdam audiret in vicino colloquentes, isq, se comitem prabuìt ad peregrinationem suam complendam. Hæc Richeomus.*

Ludouic. Richeom. in Peregrino Lauretano cap. 138.

Ergo, si vult Deus, serpentes, quos in aliorum supplicia immisit, in auxilia immittit aliorum. Nullius igitur temeritas accusare

I V.